

BUTLLETÍ del GRUP d'ESTUDIS SITGETANS

Any XXXIX

Febrer del 2013

Nº 144

Les imatges dels apòstols a l'orgue de la parròquia de Sitges (III)

Ignasi Mª Muntaner

Sant Joan

Es tracta, no caldria dir-ho, de sant Joan l'evangelista, no del Baptista, que celebra la seva festa al començament de l'estiu, el 24 de juny. Joan era fill del Zebedeu (Mateu 4.21) i, es diu, de Maria Salomé, i germà de Jaume Major. Va ser cridat per Jesús, juntament amb el seu germà, quan estaven treballant amb el seu pare a la barca (Mateu 4.21-22). Joan, el seu germà Jaume i Pere formaven un grup a part entre els apòstols, els únics que van ser a la resurrecció de la filla de

Jaire (Marc 5.37), a la transfiguració (Mateu 17.1) i a l'agonia de Jesús a Getsemaní (Mateu 26.37). En canvi no se l'anomena a l'evangeli de sant Joan cosa que ha fet pensar que en aquest evangeli és l'anònim "deixeble que Jesús estimava" (Joan 21.20), que a l'últim sopar es va reclinar sobre el pit de Jesús (Joan 13.23-25) i a qui Jesús, poc abans de morir, va encomanar la seva mare (Joan 19.26).

A Joan s'han atribuït diversos escrits del nou Testament: l'evangeli, les tres epístoles de Joan i l'Apocalipsi. Atribucions, totes elles, possibles encara que no segures. Segons tradició va marxar de Palestina a Èfes amb la mare de Jesús. També segons tradició, va ser empresonat i portat a Roma en temps de Domicià, on va ser condemnat a morir en oli bullent. No va sofrir cap dany i va ser desterrat a l'illa de Patmos i, mort Domicià, va tornar a Èfes, on va morir. Celebra la festa el 27 de desembre i, el 6 de maig, una altra festa dita de sant Joan "ante portam Latinam", perquè es diu que el seu martiri dins l'oli bullent el va patir davant d'aquesta porta de Roma.

A la barana de l'orgue se'l representa sense cap distintiu, com un noi jove sense barba, amb un gec verd amb botons i una capa vermella. Però no li cal cap distintiu, perquè amb el fet de ser jove ja n'hi ha prou. Des de sempre s'ha pensat, sense fonament escripturístic, que era el més jove dels apòstols i d'aquesta manera, amb cara de jove se l'ha representat sempre des de temps immemorial.

Sant Andreu

És l'apòstol representat en el cinquè requadre començant per l'esquerra. Andreu era del poble de

Betsaida (Joan 1.44), germà de Simó Pere (Mateu 10.2) i tots dos eren fills de Jonàs (Mateu 16.17). Feien de pescadors (Mateu 4.18). Fou el primer que seguí Jesús (Joan 1.17-40), i per aquest motiu és conegut a les esglésies orientals pel Protocletos, el Primer Cridat. L'endemà Andreu anà a buscar Pere i el portà també a Jesús (Joan 1.41-42). Als Fets dels Apòstols no es parla d'Andreu, i és la tradició, explicada per Orígenes, la que diu que va predicar a l'actual Turquia i a Grècia. També segons la tradició, va morir a Patras, a la costa sud del golf de Corint, en temps de Neró, lligat a una creu en forma d'X per ordre del procònsol, creu dita avui de sant Andreu. Les esglésies orientals el tenen per patró igual com les occidentals tenen sant Pere. Per aquesta raó, l'emperador Constanci II (337-361) va portar les seves relíquies de Patras a Constantinopla, capital d'orient. En la invasió dels croats (1204), aquests se les van emportar a Amalfi, fins que, l'any 1964, el papa Pau VI va tornar als ortodoxos el crani de sant Andreu, que actualment és a l'església principal de Patras.

A la barana de la tribuna, sant Andreu està representat amb barba i cabells llargs, i sembla que amb una túnica marró, que gairebé no es veu, lligada a la cintura per una cinta amb un nus. Està embolicat amb una capa vermella amb molts plects. Amb la mà dreta agafa una de les aspes de la creu en què va ser crucificat i recolza la seva esquena en l'altra. A la mà dreta porta un llibre, senyal d'haver predicat la doctrina evangèlica, símbol que es sol atribuir a qualsevol apòstol, enca-

ra que no se li conegui cap escrit.

Sant Pere

Al costat d'Andreu, com toca per parentiu, hi ha el seu germà Pere. Pere era Betsaida (Joan 1.44), germà d'Andreu (Mateu 10.2), i tots dos eren fills de Jonàs (Mateu 16.17). El seu nom era Simó, nom que Jesús li va canviar pel de Cefes, que vol dir Pedra (Joan 1.42), indicant que seria la pedra sobre la qual edificaria la seva església (Mateu 16.18). Pedra, en català antic 'pera', masculinitzada, dona Pere. Intervingué repetidament en molts moments de la seva relació amb Jesús: parla en nom dels altres apòstols (Mateu 15.15, 19.27, Lluc 12.41), vol anar a Jesús caminant sobre l'aigua (Mateu 14.29-31), renya Jesús per anunciar la seva mort (Mateu 16.22), diu a Jesús que no el negarà (Mateu 26.31). Va ser present amb Jaume i Joan a la resurrecció de la filla de Jaire (Marc 5.37), a la transfiguració (Mateu 17.1) i a l'hort de Getsemaní (Mateu 26.37). Malgrat les seves protestes anteriors, la nit en què Jesús fou pres negà, a casa de Caifàs, ser deixeble seu (Mateu 26, 69.75). És dels primers testimonis de la resurrecció (Lluc 24.12).

Després de l'ascensió, es convertí en el cap dels apòstols, i en nom de tots ells parlà al poble el dia de la Pentecosta (Fets 2.14-41). Batejà el primer pagà, el centurió Corneli (Fets 10.1-33). En el concili de Jerusalem hagué d'acceptar l'opinió de Pau, és a dir, que no es podia obligar els pagans batejats a complir la llei jueva (Fets 15.7-11). La seva actuació posterior ens ha arribat només a través de la tradició. Es diu que va ser cap de l'església d'Antioquia. I va escriure dues epístoles dirigides als fidels de les terres de l'actual Turquia, fet que pot fer pensar que hi va ser.

Si bé no és segur que residís mai a Roma, si ho és que hi va morir l'any 67, en temps de Neró, crucificat al circ que hi havia al turó del Vaticà. Mort, va ser enterrat el cementiri que hi havia al mateix turó i sobre la seva tomba es va aixecar un petit memorial. Sobre el circ i el cementiri, Constantí va edificar (326-330) una basílica que amb el pas dels segles es va anar deteriorant, de manera que entre 1506 i 1626 es va construir l'actual. L'any 1939 es van iniciar excavacions en el subsòl del basílica i es va trobar el cementiri romà. El 1953 es va identificar la tomba de Pere, on hi havia uns ossos embolicat en una tela porpra i també un grafiti que deia "Pere és aquí". La festivitat de sant Pere es celebra el 29 de juny, però, fins a l'any 1960, es celebraven durant l'any altres dues festes de sant Pere, la càtedra de sant Pere el 22 de febrer i sant Pere in Vinculis (sant Pere a la presó) l'1 d'agost.

La manera com està representat Pere a la barana de la tribuna és la típica d'aquest sant. És una persona

vella, calba i amb barba, amb una manyoc de claus a les mans. Porta un gec de color marró. El motiu pel qual sant Pere és representat sempre amb unes claus, són les paraules de Jesús a l'evangeli: "Et donaré les claus del regne del cel, tot allò que lliguis a la terra quedarà lligat al cel" (Mateu 16. 19). Això de donar a Pere les claus era una manera metafòrica de dir que se li donava el poder. Però en la iconografia de sant Pere, aquelles claus metafòriques s'han convertit en claus materials, i, encara més, el folklore popular ha convertit sant Pere en porter del cel, allà a on van a parar les ànimes dels morts, que són rebudes a la porta per sant Pere com a porter celestial que és.

Sant Pau

Passem a la banda dreta del barana de la tribuna de l'orgue. El primer apòstol representat és sant Pau. Està en posició simètrica respecte a sant Pere, i aquesta posició els aparella, igual com els ha aparellat sempre tradició cristiana, que en molts moments de la litúrgia anomena conjuntament "els sants Pere i Pau". Si bé, sembla que les poques vegades que van coincidir, la seva relació no va ser tan cordial. Així, a Antioquia, Pau va discutir amb Pere perquè s'avergonyia de menjar amb els pagans convertits a la fe. Pau ho explica, anys després: "Quan Cefes [Pere] vingué a Antioquia, m'hi vaig enfrontar obertament..., [i] vaig dir a Cefes davant de tots: Si tu, que ets jueu, no vius com els jueus, ...com és que obligues els pagans a viure com els jueus?" (Gàlates 2.11-14).

Sant Pau no va conèixer mai personalment Jesús.

Havia nascut a Tars, a l'extrem est de la costa sud de Turquia (Fets 21.39). Era jueu, de la secta dels fariseus (Filipencs 3.5), bilingüe hebreu i grec, i ciutadà romà (Fets 22.25-28). Als quinze anys va anar a Jerusalem a estudiar la llei jueva, estudis que va viure apassionadament (Fets 22.3, Gàlates 1.14). Uns deu anys després, s'oferí a anar a Damasc a agafar cristians i portar-los a Jerusalem i, quan era prop de la ciutat, quedà cegat per una aparició de Jesús, que li recriminava el seu comportament (Fets 9.1-8). Llavors es va batejar (Fets 9.18) i va tornar a Tars, on, uns deu anys després, el va anar a buscar Bernabé per portar-lo a Antioquia, anada amb la qual comencen els viatges de Pau per Turquia i Grècia, per a predicar l'evangeli. Va escriure amb certesa set epístoles, altres sis poden ser seves o potser només se li han atribuït. L'epístola als Hebreus no és, certament, seva.

L'any 61, va ser portat a Roma per a ser jutjat, el 63 va ser posat en llibertat, i entre el 65 i 67 en la persecució de Neró, quan tenia uns 55 anys va ser agafat de nou, condemnat i decapitat. Va ser enterrat, segons el costum romà, al costat d'un dels camins que sortia de la ciutat, la via Ostiense, que portava al port de Roma, Ostia Tiberina, en un cementiri que va funcionar entre els segles I aC i el III dC. Sobre la seva tomba, Constantí va fer una petita basílica. Cap a 390 se n'hi va fer una de nova, que va ser destruïda per un incendi l'any 1823. Llavors es va fer l'actual, acabada el 1854. L'any 2006 es va trobar sota l'altar major un sarcòfag que sembla ser el de sant Pau. Es diu que sant Pere i sant Pau van morir el mateix dia, en llocs diferents de

Roma, i per això la seva festivitat es celebra el mateix dia, el 29 de juny, si bé sant Pau té a més, una altra festa durant l'any, la del dia de la seva conversió, el 25 de gener.

Si sant Pau no havia conegut personalment Jesús, no podia ser apòstol. Com doncs se l'inclou entre els apòstols? Se sol dir que no era *un* dels apòstols, però que era *l'*apòstol, l'apòstol dels gentils o pagans. Els apòstols de Crist eren dotze, el mateix nombre que les tribus d'Israel, però un d'ells, Judes Iscariot, va traïr Jesús i poc després es va suïcidar (Mateu 27.3-6). Per això, després de la mort Jesús, els altres onze va decidir triar un altre apòstol en el seu lloc, i van elegir Maties (Fets 1.26). Però Maties mai no ha estat considerat de la mateixa categoria que els altres onze apòstols i, molt sovint, a fi de completar el nombre dels dotze, se'l substitueix per l'apòstol sant Pau. I per això ha estat posat en els relleus de la barana de la tribuna de l'orgue de Sitges.

Sant Pau hi és representat amb cabell i barba molt

llargs, amb una túnica verda i una capa vermella sobre l'espatlla esquerra. Aguanta amb la mà dreta un llibre molt gros i amb l'esquerra una gran espasa. El llibre fa referència a la multitud dels seus escrits, les seves epístoles. L'espasa recorda que quan va tenir la visió de Jesús anava a perseguir els cristians amb l'espasa. O, segons altra opinió, perquè li van tallar el cap amb una espasa.

La grandària de l'espasa del sant Pau de l'orgue, recorda una anècdota barcelonina. Sant Pau era el patró del gremi dels espasers de Barcelona i, quan aquest gremi participava en una processó, acompanyava els acompanyats una persona disfressada de sant Pau, que portava una espasa. L'espasa que van fabricar els espasers per a aquest figurant era molt gran, i, per això, la persona havia de ser molt corpulenta, de manera que es va anar difonent la idea que sant Pau era també un home alt i fort, i va néixer la frase popular de "ser alt com un sant Pau".

Costums i dites del poble

Jordi Mirabent i Castiel

Costums i cançons

Essent jo petit, recordo que els meus avis paterns, la Panxita i en Gori, m'explicaven costums que eren corrents en temps dels seus pares, és a dir els meus besavis, en les últimes dècades del segle XIX i la primera del segle XX.

Festa de la Santa Creu

En la festivitat de la Santa Creu, el 3 de maig, la quitxalla anava de casa en casa portant un platet blanc ple de pètals de rosa tapats amb un tul o una mantellina blanca, trucaven a la porta i cantaven:

Un dineret per la Santa Creu

O també:

Senyora Rosa,
vostè que té la cara
tan formosa,
senyor galan,
vostè que té la cara
tant flamant:
un dineret per la Santa Creu!

I:

Dineret de la Santa Creu,
qui no dóna no va al cel.
A les dotze de la nit,

el dimoni sota el llit!

I havent sopat, asseguts a la vora del foc, mig a les fosques, cantussejaven:

No me tentarás malvado.

Aun que sea un desgraciado

el día de la Santa Cruz

diré mil veces Jesús!

I amb l'ajuda d'un rosari, passant les denes, repetien la paraula Jesús fins arribar a mil vegades.

Quaresma

Antigament representaven la quaresma amb la figura d'una dona amb set cames, i cada setmana que passava anaven serrant una d'aquestes cames. Era el que els infants anomenaven "serra la vella". Mentre la serraven cantaven:

Serra la vella,

que té la panxa vella,

serra la nova,

que té la panxa tova.

Doneu-nos la paga,

que demà és dijous,

i un tros de pa,

que la serra no vol serrar,

i un trago de vi,

que la serra no vol seguir!

Serrant la cama de la Vella Quaresma

Nadal i Reis

La cantarella infantil per Nadal, quan apallissaven el tió era:

Tió, tió,
caga tió!,
no caguis arengades,
que són massa salades!
Tió, tió,
caga tió!,
caga torró
d'aquell tant bo!

Un altre cant de Nadal era:

El bon Jesuset
volia sabatetes,
volia mitgetes,
volia mitjons,
volia calçons
volia camiseta,
volia armilleta,
volia faixeta
de sedeta fina,

volia jaqueta
de panyo del bo,
volia barretina
d'escarlatina.

I en la diada de Reis:
Vingueren
els tres Reis d'Orient
que porten torrons.
Torrons, torrons
per als nois bons minyons
i carbó negre
per als nois dolents!

En aquesta festa també anaven pels carrers colles de nens amb una canya de la qual penjava un cordill amb una carbasseta, i demanaven dolços, cantant:

Vine, vine,
la Reina divina
amb el seu Fill diví
Els tres reis,
Melxor, Gaspar, Baltasar,
el van a adorar.
Nosaltres portem
una verga
llarga, llarga,
si el senyor
omple el sarró,
ens posarem
a ballar i ballar.
Doneu-nos
un grapat d'anissos!

Baralles de pobles

Quan els sitgetans s'esbatussaven amb vilanovins, els cantaven cançons com:

Les noies de Vilanova
diu que no els agrada el vi
i un dia que jo hi era,
s'hi feien amb un bací.
Les fadrines sitgetanes
no ballen per l'aigua del càntir,
que és pel vi del porronet,
que es molt bo per fer el galet

I també:

Els de Sitges són qui llauren,
a Vilanova porten jou,
i les xiques sitgetanes canten,
canten fins que en tenen prou.

o:

A Barcelona hi ha barcos,
a Tarragona llaguts,
a Sitges hi ha peix,
a Vilanova vãn perduts.

Per a tot l'any

Hi havia cançons o versos que es recitaven en qual-sevol època de l'any, quan l'ocasió era adient. Vegem-ne algunes:

Aquest és el pare,
aquesta és la mare
aquest és el fill
i aquest fa piu, piu.
Que no hi ha res per mi?

I:

Tu ets tu
i no ets ningú.
Tu ets el dos
i ets com un gos
Tu ets el tres
i no ets res.
Jo sóc el quatre
i l'amo de la plata.

I:

En Panxo va dir a n'el Pinxo,
vols que et punxi amb un punxó?
I en Pinxo va dir a n'el Panxo,
punxa'm Panxo,
però a la panxa no.

I:

Vint corrandes hem cantat,
amb aquesta fan dinou,
supliquem a la mestressa
que ens vulgui regalar un ou.

I:

A, E, I, O, U:
borriquito como tu.
A: el mestre em va pegar,
E: jo no sé per què,
I: jo no vaig venir,
O: jo no estava bo,
U: borriquito como tu,
que no sabes ni la U.

Els animals protagonitzaven altres cançonetes:

La gallina ponicana
pon un ou cada setmana,
pon i un,
pon i dos,
pon i tres,
pon i quatre,
pon i cinc,
pon i sis,
pon i set,
pon i vuit,
pon i nou,
pon i deu
la gallina de la Seu.

També:

La gallina xica,
ballarica
fa un ou xic,
ballaric,
i l'ou xic,
ballaric
ha fet
un pollet xic,
ballaric
fill de la gallina xica,
ballarica

O:

Uni, dori,
teri, cateri
mata el verí,
quatre vaques
menos dues.
Pell de vaca,
pell de bou,
ves-te'n tu
que Deu no et vol

Els refranys

Una altra manera amb què el poble ha mostrat sempre el seu enginy són els refranys. Molts d'ells encara els fem servir

De pagesos

Any de gelada, mala anyada.
Any sec, any de molt fred.
Anyada nevosa, collita abundosa.
Any de neu, any de Déu.
Per juny la falç al puny.
Pluja menuda, cap gota perduda.
Pagès matiner omple el graner.
A l'octubre el rovelló és més bo.
Per setembre, vi per vendre.
Pagès sense horta la fam a la porta
Abril plujós, any abundós.
Al tros i a l'esposa sempre els fa falta alguna cosa
El sol de juliol omple el fesol.
Qui per novembre no sembra, no menja.
Qui té la terra té la gerra.
Pluja per agost, any de most.
Qui no té llenya no té pa.
A la lluna plena de gener, talla la fusta el bon fuster.
Arbre que perd la fulla talla'l de lluna plena, arbre que
la conserva talla'l de lluna nova.
El bosc i la mar són de Déu que els va crear, tot és de
tots i res és de ningú.

De mariners

Bon vent i barca nova.
La mar com la dona, pren però dóna.
La mar és generosa, pren poc i dóna molt.
La mar com més té mes brama.
Si pots anar per terra, no vagis per mar.
Si vols aprendre a resar, posa't a navegar.
Mar alta sense vent, torna a la terra corrent.
Si la vela bat el pal, tot va mal.
A qui la mar fa por no menja peix.
Segons el peix, l'ormeig.
A la mar ni teu ni meu, a la mar tot és teu i tot és meu.
Mar de llevant, sardina de pam.

Sobre els mesos de l'any

Per gener encén el braser.
Per gener dia creixent i fred naixent.
Per febrer una estona al sol i una altra vora el foc.
Per març, si l'oreneta no hi és, hivern llarg.
Març, marçot, mata la vella vora el foc, i la jove si pot.
A l'abril, cada gota val per mil.
Per maig cada dia un raig.
A meitat de maig, hivern acabat.
Al sol de juny creix el sembrat.
Per juliol, ni dona ni cargol.
Per l'agost, a les set és fosc.
La garrofa de setembre és tendra
Per octubre busca el sol i fuig de l'ombra.
Novembre arribat, hivern començat.
Per desembre, la poda farà vendre.

Nadal plujós, cara de gos.
Per santa Llúcia pas de puça, per Nadal pas de pardal,
per sant Esteve pas de llebre.

Mostres de saviesa del poble

Massa bo vol dir tonto.
La dona i l'or ho poden tot.
L'ofici de burgés, menjar i beure i no fer res.
Music pagat fa mal so.
Metge i confessor, com més tard millor.
Qui treballa el diumenge, molts dies no menja.
Si no vols polseguera, no vagis a l'era.
Per la boca mor el peix.
Val més ser cap d'arengada que cua de peix.
La por guarda la vinya.
La cabra pels seus pecats porta els genolls pelats.
La terra és del que la treballa.
Al pa, pa, i el vi, vi.
Bony i forat, malament rai.
Lo barat és car.
Menjar poc i pair bé
El dilluns és la creu, el dimarts és el calvari, el dimecres faves tendres, el dijous l'esperança, el divendres ja s'acaba, el dissabte la cobrança i el diumenge a passar comptes.

I per acabar, una dita dedicada a un ofici tan sitgetà com és el dels que fan sabates:
Els sabaters, ganduls el dilluns i mentiders tota la setmana.

Articles...

Francesc Parra i Mestres

Ara fa 80 anys, tota la premsa catalana es feia ressò de la inauguració del Cau Ferrat com a museu. Així ho feia, també, La Publicitat del dissabte 15 d'abril de 1933, amb el títol de Demà s'inaugurarà el Cau Ferrat, de Sitges, com a museu públic, parlant de l'acurada intervenció i restauració del lloc, així com de la tasca d'inventari i retolació realitzats per la Junta de Museus.

Santiago Rusiñol, en morir, va llegar a la vila de Sitges el seu museu particular del *Cau Ferrat*. En rebre el llegat, l'ajuntament de Sitges, fent-se càrrec de les responsabilitats que contraïa en entrar en possessió d'un museu, que havia de convertir-se en museu públic (la qual cosa implica conservar-lo, divulgar-lo i augmentar-lo), acudí a la Generalitat de Catalunya demanant l'auxili dels serveis tècnics museístics del govern. El conseller d'Instrucció Pública, senyor Gassol, va atendre la demanda, i requerí la Junta de Museus de Barcelona,

que exerceix els serveis dels museus d'art de la Generalitat, perquè es posés d'acord amb l'ajuntament de Sitges per tal d'organitzar degudament la vida del nou museu sitgetà.

D'acord l'Ajuntament de Sitges i la Junta de Museus, constituïren el Patronat del *Cau Ferrat*, que presideix el conseller d'Instrucció Pública, senyor Gassol, i és format per l'alcalde i tres regidors de Sitges, senyors Costa, Pasqual, Ibañez i Planes, pel president i tres vocals de la Junta de Museus de Barcelona, senyors

Llimona, Soler i March, Rebull i Pere Comes, per Josep Maria Planas delegat de la família Rusiñol i per quatre artistes veïns o fills de Sitges, que són els senyors Joaquim Sunyer, Trinitat Catasús, l'escultor Jou i el senyor Arcadi Mas i Fondevila. Els serveis tècnics corren a càrrec de l'oficina tècnica de la Junta de Museus de Barcelona i el nou museu és integrat a la Direcció General dels Museus d'Art, a càrrec del senyor Joaquim Folch i Torres. La secretaria és a càrrec del senyor Josep Mates per l'ajuntament de Sitges i del senyor J. Borralleres per la Junta de Museus de Barcelona. L'administració, a càrrec del senyor P. B. Tarragó, administrador general dels Museus.

Pres a possessió del *Cau Ferrat*, es procedí a l'inventari, numeració i fotografia de cada objecte. Després, a la seva classificació tècnica i rotulació explicativa per al públic, suprimint la col·locació de papers i números damunt els objectes, que perjudicarien l'efecte del conjunt. S'ha procedit, encara, a la restauració de l'edifici, restabliment d'instal·lacions d'electricitat i higiene, i d'un servei d'extinció d'incendis suficient, amb aigua i mànigues de defensa de l'edifici i extintors de precaució. Encara s'han posat en valor moltes obres que hi havia al Museu i s'ha procurat en el possible no destruir el bell caràcter que Rusiñol va donar al *Cau Ferrat*. S'han integrat a la col·lecció de ferros del *Cau* més de 600 exemplars, que constituïren la col·lecció del Museu de Barcelona, i que, en homenatge a Rusiñol i com una continuació de la seva obra, vénen a augmentar la col·lecció de ferros, en vistes a fer un museu especialitzat, entorn del nucli primitiu que el gran artista va establir.

Les instal·lacions i fórmules de defensa de les obres guardades al *Cau* contra els efectes de la humitat sala-

brosa de la mar propera i de l'excés de llum, demostren fins a quin punt el servei tècnic del Museu ha atès aquest inconvenient que la bellesa de la situació del "Cau Ferrat" comporta. La tasca d'inventari, rotulació, fotografia i restauració ha estat confiada per la Direcció dels Museus als senyors Ràfols, Bofill, Gibert, Prou, Grau, Balaguer i Guinard, de les oficines tècniques de la Junta de Museus de Barcelona. A més, tenint en compte el coneixement que de les coses i de la història del *Cau Ferrat* té el crític i artista senyor Miquel Utrillo, li ha estat encomanada per la Direcció una guia del visitant del nou Museu, que portarà per títol *Una visita al Cau Ferrat*, la qual es posarà a la venda el dia de la inauguració.

La data inaugural fou fixada per demà, diumenge de Pasqua, a dos quarts de cinc de la tarda, i revestirà gran solemnitat. L'acte se celebrarà en un clos a l'aire lliure, situat al lloc conegut per Baluard Vidal i Quadres, proper al *Cau Ferrat* i davant la mar. [...] Entre les dones sitgetanes, i amb motiu d'obrir-se el *Cau Ferrat*, s'ha constituït una entitat femenina titulada *El ram de tot l'any a Rusiñol*, la finalitat de la qual és l'establir un torn d'associades per portar cada dia un ram de flors al *Cau Ferrat*, en testimoni de perpètua gratitud al gran artista. Les associades, el dia de la inauguració, assistiran a la festa, portant cadascuna un ram de flors, que seran dipositats a les dependències del *Cau* i al peu del monument a l'artista. La vila de Sitges, amb els seus hotels i els seus atractius naturals, es prepara joiosament per a la festa inaugural del *Cau Ferrat* com a museu públic, i a rebre els forasters de Barcelona i de tot Catalunya i fins de Castella i Bascònia i de l'estranger que han anunciat l'assistència a tal festa.

EL GRUP D'ESTUDIS SITGETANS

TREBALLA DES DE FA MÉS DE TRENTA-CINC ANYS
PER LA CULTURA SITGETANA

SI VOLS AJUDAR-LO, FES-TE'N SOCI